

Са школы Люба вярнулася дадому ў дрэнным настроі. Яна моўчкі села на канапу. Мама адразу заўважыла незвычайныя паводзіны дачкі:

- Ты чаго такая сярдзітая? Двойку атрымала?
- Не, – буркнула Люба. – З адзнакамі ўсё добра.
- Хтосьці цябе пакрыўдзіў?
- Не!

– А чаму ты такая сёння?

– Нічога асаблівага не здарылася. Наташа сёння прыйшла ў новай куртцы.

– Вельмі прыгожая куртка?

– Так, ружовая такая, са стразамі, а на капюшоне белы мех! Усе глядзелі на яе з захапленнем, а Наташа проста ззяла ад шчасця!

– Так?! І гэта цябе знервавала? Ты б парадавалася за сяброўку.

– А чаму радавацца? У Наташы чарговая новая куртка, а ў мяне – старая, я яе ўжо тры гады нашу. І наогул, ва ўсіх дзяўчынак у класе новыя курткі! Ім бацькі ўвесь час штосьці купляюць. Толькі ў мяне няма ніякіх абновак. † – Любачка, мне б не хацелася, каб такія думкі з'яўляліся ў тваёй галаве. Ты ж ведаеш, што нам для цябе нічога не шкада, проста ў нас зараз часовыя цяжкасці. Твой брат Віктар служыць у войску, а тата хворы, і яму неабходны дарагія лекі. Грошай у нас хапае толькі на ежу. Таму мы не можам дазволіць сабе дадатковыя выдаткі. Бог дасць, і мы гэтыя цяжкасці перажывем. Пры першай жа магчымасці купім табе прыгожую новую куртку. Паглядзі на маё старое паліто. Скажу табе па сакрэце, – і мама перайшла на шэпт, – я таксама мару аб новым! Прынясі, мая дарагая, Біблію.

Люба прынесла Біблію, і мама хутка адкрыла патрэбную старонку з Першага паслання св. апостала Паўла да Цімафея.

Мама працягнула адкрытую Біблію дачцэ і Люба стала чытаць:

– “Вялікі набытак – быць пабожным і задаволеным”.

Мама ціхенька прыпыніла дачку:

– Ты, напэўна, думаеш, што ружовая куртка стала б для цябе вялікім набыткам, праўда?

Люба кінула галавой.

– А Бог лічыць, што ўсе нашы самыя дарагія і найбольш жаданыя рэчы не з’яўляюцца вялікім набыткам. Ён жадае адкрыць табе таямніцу, якая для многіх людзей закрыта. І калі ты хочаш яе ведаць, чытай далей.

Таямнічасць ў словах мамы зацікавіла дзяўчынку, і яна стала чытаць далей:

– “Бо мы нічога не прынеслі ў свет; ясна, што нічога не можам і вынесці з яго. Маючы наедак і вопратку, будзем задаволеныя гэтым”.

– Але, матуля, гэта так цяжка – быць задаволенай! – усклікнула Люба.

– Так, цяжка. Але калі Езус будзе тваім Настаўнікам, ты зразумееш, што быць задаволенай – гэта вялікі набытак, і табе стане лёгка адчуваць сябе задаволенай. Ты толькі паглядзі, што з табой зрабіла незадаволенасць!

– А што яна са мной зрабіла?

– Па-першае, сапсавала табе настрой.

– Ну, так...

– Незадаволенасць кіруе табой і робіць у тваім сэрцы, што хоча.

– Гэта як?

– Дачушка, я нават не адразу цябе пазнала. Гляджу, заходзіць незнаёмая дзяўчынка – з хмурным тварам і крыўдай на ўвесь свет.

– Ой, праўда, мама! Я з Наташай нават размаўляць не хацела.

– Ды і са мной гатовая была пасварыцца. Запомні: незадаволенасць межаў не ведае. Яна разбурае межы свету, сяброўства, даверу.

– Адкуль ты ўсё ведаеш, мама?

– Я, вядома, ведаю больш, чым ты, але не ўсё! Толькі Бог ведае ўсё. Таму мы і звяртаемся да Яго. Ты памятаеш беднага чалавека, якога мы сустрэлі на Вялікдзень? Ты яшчэ заўважыла, што ён худы і адзенне ў яго зусім зношанае.

– Памятаю. Я яму булачку дала і са святам павіншавала. А ён доўга дзякаваў і здароўя нам пажадаў. І яшчэ назваў мяне мілай паненкай. Вочы ў яго былі вельмі добрыя. Ён усміхаўся ўсім і віншаваў са святам.

– Беднасць не перашкодзіла гэтаму чалавеку быць задаволеным і дарыць радасць іншым.

– Ён таксама ведаў аб вялікім набытку?

– Вядома! Толькі Пан ведае, што можа паслужыць нам на добрае, а чаго трэба пазбягаць.

Любе стала сорамна за свае паводзіны. Яна падышла да мамы і абняла яе.

– Вось цяпер я пазнаю маю дачушку, – мама моцна прыціснула Любу да сябе.

З таго часу Люба вырашыла быць задаволенай, таму што Бог клапаціцца пра яе.